

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Agrovýzkum Rapotín s.r.o.**, se sídlem Výzkumníků 267, Rapotín, zast. JUDr. Jaroslavem Němečkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 1165/4, Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 24. 5. 2010, č. j. 401/10-1301-800230 a č. j. 495/10-1301-800230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 1. 2013, č. j. 22 Af 59/2010 – 32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 1. 2013, č. j. 22 Af 59/2010 – 32, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 24. 5. 2010, č. j. 401/10-1301-800230 a č. j. 495/10-1301-800230, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **21 826 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Jaroslava Němečka, advokáta se sídlem Blahoslavova 1165/4, Šumperk, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím

Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 5. 2010, č. j. 401/10-1301-800230 a č. j. 495/10-1301-800230. Žalovaný zamítl stěžovatelova odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Šumperku (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 12. 2009 č. j. 110689/09/398912801788 a č. j. 110702/09/398912801788, kterými byla stěžovateli stanovena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za 2. a 3. čtvrtletí 2009.

Usnesením ze dne 7. 1. 2013, č. j. 22 Af 59/2010-27 krajský soud žaloby proti výše uvedeným rozhodnutím spojil do jednoho řízení, vedeného pod sp. zn. 22 Af 59/2010.

I. Vymezení věci

Předmětem sporu v projednávané věci je výše nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Stěžovatel je obchodní společností, jejímž předmětem podnikání je výzkum a vývoj, přičemž na svoji činnost obdržel dotaci od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy na základě smlouvy o poskytnutí podpory řešení projektu výzkumu a vývoje č. 2B08039 na studium vztahu vybraných rizikových prvků k labilním formám půdní organické hmoty v marginálních (LFA) oblastech a smlouvy o poskytnutí dotace na podporu vybraného programového projektu výzkumu a vývoje v rámci programu INGO na výzkum problematiky fyzikálních a chemických vlastností půd s důrazem na LFA oblasti a energetického hodnocení zemědělských systémů či na základě rozhodnutí o poskytnutí podpory na řešení výzkumného záměru MSM 2678846201 na uplatnění evropského modelu multifunkčního zemědělství v LFA oblastech České republiky. Stěžovatel též obdržel dotaci od Ministerstva zemědělství na základě smlouvy o poskytnutí dotace na podporu projektu QH92040 na geochemický transport jodu z půdy do rostliny v marginálních (LFA) oblastech.

Za zdaňovací období druhé čtvrtletí roku 2009 uplatnil v přiznání k dani z přidané hodnoty (dále také „DPH“) nadměrný odpočet ve výši 191 012 Kč, za zdaňovací období třetí čtvrtletí roku 2009 nadměrný odpočet ve výši 160 923 Kč. Správce daně zahájil u obou zdaňovacích období vytýkácí řízení podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném za posuzovaná období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), jehož výsledkem bylo snížení odpočtu daně u veškerých přijatých plnění, hrazených (byť i jen částečně) z obdržených dotací.

Dle správce daně znění § 72 odst. 4 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném za posuzovaná období (dále jen „zákon o DPH“), pro plné uplatnění nároku na odpočet daně vyžaduje, aby přijatá zdanitelná plnění byla užita výhradně k dosažení zdanitelných plnění (dosažených byť i s časovou prodlevou), u nichž bude uplatněna podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH daň na výstupu. Je-li tedy na činnost stěžovatele (byť i jen zčásti) poskytnuta dotace jako plnění, které není předmětem daně, nebudou přijatá zdanitelná plnění nikdy použita pro budoucí komerční účely výhradně, jak vyžaduje § 72 odst. 4 zákona o DPH. Stěžovatelem předpokládané budoucí komerční využití výsledků provedeného výzkumu je až druhotným cílem výzkumu a vývoje, když prvotním cílem je provádění výzkumu samotného. Odpočet daně by tak mohl být uznán jen v části nepokryté dotacemi. Stěžovatel byl k takovému rozdělení přijatých plnění správcem daně vyzván, ovšem poměr části přijatých zdanitelných plnění nepokrytých dotacemi odmítl sdělit.

pokračování

Krajský soud nepřisvědčil argumentaci, dle které stěžovatel veškeré dotace použil pro svoji ekonomickou činnost, a tudíž měl u přijatých zdanitelných plnění nárok na uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty v plné výši. Přisvědčil však stěžovateli v tom, že výzkum a vývoj je jeho ekonomickou činností bez ohledu na to, jak tuto svoji činnost financuje. Přijetí dotace v tuzemsku není žádným z vyjmenovaných plnění uvedených v § 72 odst. 2 zákona o DPH, a proto nemá při přijetí zdanitelných plnění hrazených z dotací plátce nárok na odpočet daně.

Skutečnost, že stěžovatel v budoucnu v důsledku své činnosti a jejich výsledků dosáhne dalších zdanitelných plnění na výstupu, nemá dle krajského soudu na uvedené závěry žádný vliv, když náklady na vstupy již byly pokryty z dotací (plnění, které není předmětem daně); proto tyto náklady nelze vztahovat znovu (duplicitně) k jiným plněním.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Pokud krajský soud tvrdí, že stěžovatel uskutečňuje pouze ekonomickou činnost, pak nemůže užívat přijaté zdanitelné plnění jinak, než pouze v souvislosti se svoji ekonomickou činností, a proto není možné § 72 odst. 5 zákona o DPH aplikovat, a je naopak nutné postupovat podle § 72 odst. 2 zákona o DPH, protože ekonomická činnost stěžovatele je zahrnuta pod písm. a) daného ustanovení.

Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že přijatá zdanitelná plnění byla využita jak pro plnění zdanitelná [§ 72 odst. 2 písm. a) zákona o DPH], tak i pro plnění, která nejsou v příslušném ustanovení uvedena. Namítá, že žalovaný má nesprávně za to, že předmětem jeho činnosti je výzkum, nikoli efekt výzkumu - zisk. Trvá na svém tvrzení, že je podnikatel, přičemž cílem jeho podnikání je výsledky aplikovaným výzkumem a vývojem dosažené zpeněžit. Výsledky výzkumu a vývoje jsou jeho majetkem.

Stěžovatel veškeré dotace použil v souladu se svým předmětem podnikání na výzkum a vývoj, tedy na ekonomickou činnost dle § 72 odst. 2 a odst. 4 zákona o DPH, což v řízení prokázal. To, že se jednalo o plnění, která jsou pokryta dotacemi, nevylučuje jejich použití pro jeho ekonomickou činnost. Veškerou svoji činnost prováděl s úmyslem, aby z takto provedených aktivit vytěžil jim předpokládaný ekonomický výsledek, po celou dobu byl a je k prováděnému výzkumu a vývoji ekonomicky motivován, tuto činnost prováděl jen proto, že pevně věřil a věří, že bude následně ekonomicky zhodnocena (pro účely daně z přidané hodnoty ve zdanitelných výstupech) a následně z ní bude ekonomicky profitovat. Dotace - státní podpora výzkumu, experimentálního vývoje a inovací - jsou pouze zdroje krytí nákladů, kdy stát podporuje ekonomickou činnost stěžovatele tím, že platí část nákladů na výzkum a vývoj.

Dle stěžovatele se krajský soud mylí, pokud konstatuje, že se přijatá zdanitelná plnění týkají, jak činnosti podléhající dani z přidané hodnoty, tak činnosti, která není předmětem daně z přidané hodnoty. Krajský soud nesprávně vyhodnotil, k jakým činnostem je přijaté

zdanitelné plnění použito tím, že obchodní společnosti přiřadil mimo činnosti podnikatelské i činnosti, které běžně poskytují neziskové organizace (tj. činnost ve veřejném zájmu).

Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný má za to, že z daňového spisu je patrné, že stěžovatel použil přijatá zdanitelná plnění dle předmětných dokladů jak pro plnění zdanitelná, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu, tak pro plnění, která pod § 72 odst. 2 zákona o DPH nespadají. Žalovaný trvá na svém závěru, že poskytnuté dotace nelze považovat za úplatu za činnost, na kterou byly poskytnuty (výzkum a vývoj), a tato činnost tedy není předmětem daně dle § 2 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalovaný uvádí, že stěžovatelem předpokládané budoucí komerční využití výsledků provedeného výzkumu a vývoje je až druhotným, nikoli prvotním a jediným cílem tohoto výzkumu a vývoje, kdy jeho primárním cílem je jeho provádění v celospolečenském zájmu dle požadavku zadavatele výzkumu, který stěžovateli na tuto činnost poskytl dotaci.

Žalovaný z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud a žalovaný zastávají shodný právní názor, že přijetí dotace nelze podřadit pod některou z činností vyjmenovaných v § 72 odst. 2 zákona o DPH, není tedy vůbec předmětem daně z přidané hodnoty (§ 2 odst. 1 zákona o DPH). Je-li tedy na činnost stěžovatele (byť i jen zčásti) poskytnuta dotace jako plnění, které není předmětem daně, nebudou přijatá zdanitelná plnění nikdy použita pro budoucí komerční účely výhradně, jak vyžaduje § 72 odst. 4 zákona o DPH. Odpočet daně by tak mohl být uznán jen v části nepokryté dotacemi.

Nejvyšší správní soud má za to, že je nutno rozlišovat poskytnutí a přijetí dotace na činnost plátce daně, které je pouhým převodem finančních prostředků od poskytovatele (donátora) jejímu příjemci a které skutečně není předmětem daně z přidané hodnoty, od poskytnutí dotace k ceně či poskytnutí peněžních prostředků jako úplaty za konkrétní zdanitelné plnění. Dotace k ceně či poskytnutí finančních prostředků (byť třetí osobou) za konkrétní plnění, se již za úplatu za zdanitelné plnění považuje.

S žalovaným i krajským soudem lze souhlasit v tom, že v projednávané věci není poskytnutí dotace úplatou za konkrétní zdanitelné plnění (dále jen „dotace“), nicméně tento dílčí závěr dle zdejšího soudu není relevantní pro posouzení rozsahu nároku na odpočet DPH

pokračování

u plnění, která příjemce dotace pořizuje z dotovaných prostředků od dalších osob, plátců DPH.

Zákon o DPH v žádném ze svých ustanovení neomezuje výši nároku na odpočet DPH z pořízeného zboží či služeb pouze z důvodu, že tato plnění byla hrazena z dotací. Jinými slovy poskytnutí dotace na určitou činnost nemá samo o sobě na výši DPH uplatněné příjemcem dotace u následně přijatých zdanitelných plnění žádný vliv.

Ostatně k obdobným závěrům dospěl také Soudní dvůr Evropské unie (viz. např. rozsudek ze dne 6. 10. 2005, ve věci: C-243/03 Komise Evropských společenství proti Francouzské republice nebo rozsudek ze dne 6. 10. 2005, ve věci: C-204/03 Komise Evropských společenství proti Španělskému království, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2009, ve věci: C-74/08 PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó kft proti Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály, všechna zde uváděná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na <http://curia.europa.eu>), který opakovaně konstatoval, že nelze stanovit ve vnitrostátním právu pravidlo, které by omezovalo odpočitatelnost daně z přidané hodnoty vztahující se na koupi zboží a služeb z důvodu jeho financování prostřednictvím dotací, jelikož by se jednalo o porušení povinnosti, které vyplývají z práva Společenství, a zejména z článků 17 a 19 tehdy platné šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (dnes směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty).

Na úhradu prostřednictvím dotace je nutno hledět pouze jako na zdroj financování, přičemž pro výši uplatněného nároku je určující výhradně účel použití předmětného plnění. Tato premisa je dle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci zcela zásadní. Použije-li se přijaté zdanitelné plnění výlučně na činnost podléhající dani [§ 72 odst. 2 písm. a) zákona o DPH], pak plátcí vzniká plný nárok na odpočet DPH na vstupu, i kdyby mu poskytovatel dotace uhradil přijatá zdanitelná plnění ze sta procent.

Pro učení rozsahu nároku na odpočet daně je v každém jednotlivém případě důležité posoudit účel použití předmětného zdanitelného plnění v návaznosti na zákonná ustanovení § 72 a násl. zákona o DPH, vztahující se k uplatnění nároku na odpočet daně. Nárok na odpočet je nedílnou součástí mechanismu DPH, nemůže být v zásadě omezen a uplatní se ve vztahu ke všem daním, kterými byla zatížena zdanitelná plnění uskutečněná na vstupu. Nárok na odpočet vzniká, pokud přijatá zdanitelná plnění jsou použita pro uskutečnění ekonomické činnosti (§ 72 odst. 1 zákona o DPH), přičemž nárok na odpočet v plné výši dle § 72 odst. 4, věty první, zákona o DPH vzniká u přijatých zdanitelných plnění, která jsou použita výhradně pro uskutečnění plnění uvedených v § 72 odst. 2 zákona o DPH.

V případě použití dotovaných plnění na činnost, která nemá povahu zdanitelných plnění, např. na výzkum prováděný výhradně pro výzkum samotný bez jakéhokoli komerčního využití jeho výsledků, nebude mít plátcé nárok na odpočet daně. Oproti tomu v případě, kdy z dotace bude např. financován vývoj očkovací látky, který bude plátcem „badatelem“ následně promítnut do vlastního ekonomického projektu určenému ke

komerčnímu využití, je na místě umožnit odpočet DPH v plné výši. Od této situace je pak nutno odlišit případ, kdy plátce dostane finanční prostředky za provedení konkrétního zdanitelného plnění, např. změnu ve složení určité očkovací látky, neboť takové poskytnutí finančních prostředků již nebude pouhým převodem finančních prostředků, ale úplatou za zdanitelné plnění, spočívající ve změně složení dané očkovací látky.

Krajský soud ve vztahu k ustanovením § 72 a násl. zákona o DPH nesprávně posuzoval samotné poskytnutí dotace mezi donátorem a příjemcem dotace, na místo toho, aby ve vztahu k těmto ustanovením posuzoval plnění, která byla z dotace financována. Kriterium účelu použití dotovaných plnění vůbec nehodnotil. Žalovaný sice absenci ekonomického účelu použití přijatých zdanitelných plnění konstatoval, avšak bez jakéhokoliv vyhodnocení konkrétního skutkového stavu. Z předmětných rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jakými úvahami žalovaný dovodil, že konečným spotřebitelem ekonomické činnosti stěžovatele (věda a výzkum) je výhradně stěžovatel sám. Závěr žalovaného, že stěžovatelem předpokládané budoucí komerční využití výsledků provedeného výzkumu je až druhotným cílem výzkumu a vývoje, přičemž prvotním cílem je provádění výzkumu samotného, nemá oporu v provedeném dokazování. Tento závěr navíc žalovaný dovodil pouze ze skutečnosti, že stěžovatel svoji činnost financuje z dotací, které nejsou předmětem daně. V této souvislosti zdejší soud konstatuje, že úvahy žalovaného jsou nesrozumitelné a jen obtížně přezkoumatelné. Otázka, zda plátce pořizuje plnění s cílem jeho použití pro účely své ekonomické činnosti resp. zdanitelných plnění, je otázkou skutkovou, která musí být posouzena s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu. Žalovaný po skutkové stránce hospodářské zhodnocení přijatých zdanitelných plnění v rámci ekonomické činnosti stěžovatele vůbec nehodnotil.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důkazní břemeno ohledně prokázání účelu použití dotovaných plnění nese stěžovatel. Časový okamžik, ke kterému dojde k ekonomickému zhodnocení přijatých zdanitelných plnění, není pro uplatnění nároku na odpočet určující. V přiznání k DPH plátců, kteří přijímají dotace, může vznikat zdánlivě nelogická situace – přijatá zdanitelná plnění jsou díky dotacím navýšena, a proto jsou nebo mohou být dlouhodobě vyšší než uskutečněná zdanitelná plnění, viděno optikou právě přiznání k DPH. Z hlediska ekonomické teorie má dotace (jako převod finančních prostředků) povahu kladné externality a může zvýšit efektivnost hospodářské činnosti příjemce dotace, a tím též vést ke zlepšení jeho budoucího hospodářského výsledku. S růstem efektivnosti by plátcí daně měli následně zákonitě dosahovat vyváženosti vstupů a výstupů, a tím také adekvátně lepších výsledků sald daně z přidané hodnoty.

Jednotlivec, který nabude zboží či služby pro účely ekonomické činnosti, tak činí jako osoba povinná k dani, i když toto zboží či služby nejsou okamžitě pro tuto ekonomickou činnost užity. Podle ustálené judikatury Soudního dvora pojem „*ekonomická činnost může sestávat z řady po sobě následujících jednání, a mezi těmito jednáními přípravné úkony, jako nabytí prostředků pro provozování, musí být považovány za ekonomické činnosti*“ (viz rozsudky Rompelman, uvedený výše, bod 22; Lennartz, uvedený výše, bod 13, a ze dne 29. února 1996, INZO, C-110/94, Recueil, s. I-857, bod 15, jakož i Fini H, uvedený výše, body 21 a 22). Kdokoliv, kdo uskutečňuje přípravné úkony, je tedy považován za osobu povinnou k dani ve smyslu tohoto ustanovení a má nárok na odpočet DPH (rozsudek Fini H, uvedený výše, bod 22).

pokračování

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud posoudil spornou právní otázku nesprávně, přičemž současně přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného.

V posuzovaném případě tak již v řízení před krajským soudem byly důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před krajským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveném Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4, ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s.]. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 9 000 Kč za soudní poplatky (dva soudní poplatky za dvě žaloby ve správním soudnictví proti dvěma rozhodnutím žalovaného ve výši 2 000 Kč za každou žalobu a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 12 826 Kč.

Zástupce stěžovatele, JUDr. Jaroslav Němeček, učinil v řízeních o žalobách proti napadeným rozhodnutím žalovaného celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení u obou žalobou napadených rozhodnutí žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném k 31. 12. 2012, dále jen (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě písemná podání ve věci samé (2 x žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč. Jelikož žalobní řízení byla usnesením krajského soudu ze dne 7. 1. 2013, č. j. 22 Af 59/2010 - 27, spojena do jednoho řízení o žalobě, vedeného pod sp. zn. 22 Af 59/2010, tak je nutné aplikovat § 12 odst. 3

advokátního tarifu ve znění účinném k 31. 12. 2012. Z tohoto ustanovení plyne, že při spojení dvou nebo více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno zákonem, se zvyšuje mimosmluvní odměna náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech. Nejvyšší správní soud proto zvýšil odměnu za dva úkony právní služby za zastupování v jedné právní věci, (tj. $2 \times 2\,400$ je $4\,800$ Kč), o jednu polovinu tj. o $2\,400$ na $7\,200$ Kč. JUDr. Jaroslav Němeček doložil osvědčení o registraci k DPH. K nákladům řízení o žalobě se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni skončení žalobního řízení (15. 1. 2013), tj. $1\,512$ Kč.

Zástupce stěžovatele v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Jelikož zástupce stěžovatele učinil úkon právní služby po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., tak mu za úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši $3\,100$ Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží $3\,400$ Kč. Zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti zvyšuje o příslušnou částku DPH v sazbě platné ke dni ukončení tohoto řízení, tj. ve výši 714 Kč.

Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí $21\,826$ Kč (z toho $4\,000$ Kč + $7\,200$ Kč + $1\,512$ Kč DPH) za žalobní řízení, $5\,000$ Kč + $3\,400$ Kč + 714 Kč DPH za kasační řízení). Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupce JUDr. Jaroslava Němečka, advokáta se sídlem Blahoslavova 1165/4, Šumperk. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu